

Yalnız taş duvar olmaz

Tut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği / İsviçre

Kasım 2004

Sayı 20

19 Mayıs 2004 / Tut Lisesi

Değerli Okuyucu,

Tut pekmezi yirminci sayısına ulaştı. Yabaneldeki bir yardım derneğinin yayın organı için ulaşılamaz bir sayı aslında...

Tut Pekmezi henüz amacına ulaşmadı ama, verdiği sözde durarak bir yandan Tutluları yazmaya özendirirken bir yandan da Tut'u ve Tutluları anlatan yazılara, TYD'nin çalışmalarına ilişkin haber ve duyurulara yer verdi.

Bu yolda Tutlu aydınlardan çeşitli konular üzerine ve çeşitli türlerde yazılar, şiirler, haberler, fotoğraflar, karikatürler bekliyoruz, şimdiye kadar dergimize destek olanlara teşekkür ediyoruz.

Tut Pekmezi'nin bu sayısında, Tutlular Yardımlaşma Derneği'nin Kasım 2004 'te yapacağı iki etkinliğin duyurusu yer alıyor. Bayramlaşma ve kongre. Her iki etkinliğe de hemşerilerimizin ilgi göstereceğini umuyoruz.

Hamza Demir yine güzel bir yazı gönderdi İsviçre'den. Yapıcı ailesinin şahsında Tut'un ve Tutlunun 60-70 arası yaşamının bir yanına ayna tutuyor. Zevkle okuyacağınızı sanıyoruz kendisinde başka yazılar bekliyoruz.

Tut Pekmezi'nin bu sayısında **Mehmet Karakuş**, "İnsanın ve Sevginin kalitesi" üstüne kimi görüşler ileri sürüyor. Umarız kimi çıkartmalar yapılır, kimi soru işaretleri oluşur kafalarda.

Mehmet Karakuş ayrıca, -fırsatı ganimet bilerek- Ekim'deki tatili sırasında Tut Kaymakamı Sayın **Hülya Kaya** ile görüşerek küçük bir söyleşi yaptı. Bu küçük söyleşi bile Kaymakamlığın çalışmaları konusunda kimi bilgiler vermektedir. Tut Pekmezi'nin sayfalarının

Kendilerine açık olduğunu bildiriyor ve çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Mehmet Yılmaz yine **Güldüşün** sayfasını hazırladı. Teşekkür eder, yeni fikirler bekleriz.

Nevzat Kızkın, Ankara'dan hem bir mektup hem de Oran Seyfi Orhon'dan güzel bir öykü gönderdi.

Kadir kıymet bilmek ne güzel.. Mektubunda Mehmet Karakuş'a ve Nusret Demir'e kimi çalışmalarından dolayı teşekkür ediyor.

Nevzat Kızkın'a teşekkür ediyor ve mutlaka yeni yazılar bekliyoruz.

Berlin de yaşayan Tutlu işadamı **Servet Öncebe** hakkında Malatyalılar dergisinde çıkan yazıyı da bütün Tutluların okuması için Tut Pekmezi'nin bu sayısında yayımlıyoruz.

Kendisine başarılar diliyoruz derneğimize, dergimize yardımlarını bekliyoruz.

Az kalsın "sıradan vatandaşın sesi"ni unutacaktık. Sıradan vatandaşların sesi çoğu zaman unutuluyor. Ama Tut Pekmezi, tam da sıradan vatandaşların sesini duyurmak için yayımlanıyor. Sıradan vatandaşa teşekkürler..

Ve yine bir reklam...
Mustafa Yoğurtçu'ya teşekkürler.

Gelecek sayıda -**Ocak 2005**-görüşmek umuduyla ve Tut pekmezi gibi şirin günler geçirmeniz dileğimizle...

Tut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği
Postfach 570 / 8952 Schlieren / İsviçre

Kongreye Davet

Değerli Üyelerimiz,
Değerli Hemşerilerimiz,

Derneğimizin 5. Genel Kurul Toplantısı 28 Kasım 2004 tarihinde, saat 13-30'da aşağıdaki gündemle dernek lokalinde toplanacaktır.

Bütün üyeimiz ve hemşerilerimiz davetlidir.

Gündem:

- Açılış ve saygı duruşu
- Divan başkanı ve bir üye seçimi
- Çalışma raporunun okunması
- Hesap raporunun okunması
- Yönetim Kurulu'nun aklanması
- Ara
- Yeni Yönetim Kurulu seçimi
- Yeni çalışma dönemine ilişkin öneriler ve kapanış

Tutlular Yardımlaşma Derneği Yönetim Kurulu

Bayrama Davet

Değerli Üyelerimiz,
Değerli Hemşerilerimiz,

Bu yıl bir ilki gerçekleştirerek bütün hemşerilerimizle ve dostlarımızla dernek lokalinde bayramlaşmak istiyoruz.

"Golanyağı, bayram şekeri, datlı, faslıya yahnısı ve buğluraşı sizi bekliyo!"

14 Kasım 2004 Bayram günü buluşmak dileğiyle....

Tutlular Yardımlaşma Derneği Yönetim Kurulu

Ya allah ya mismillah! Bi daha fingidiyom...

Yapıcılar

Yanılmıyorsam 13 – 14 yaşlarındaydım. 1968 – 69 yılları olabilir. Bir anım - öncesini ve sonrasını hatırlamıyorum- filmin tek karesi gibi bir bölüm, hafızamda eski bir resim bulanıklığında duruyor:

Abim (Abuzer Demir), Fiket Acar, Orhan Ayrıar, Mahmut Tutuş (belki bir-iki daha) ve Nedim Yapıcı, Ağıtut'a doğru, eski mezarlığın önünde yürüyorlar. Nasıl oldu bilmiyorum ama, ben de tek başıma 10 – 15 metre arkalarından geliyorum. Yürürken seslice konuşup tartışmaları ilgimi çekmiş olmalı. Duyabildiğim kadar dinleyip, anlamaya çalışıyorum konuşulanları. Hayatımda ilk defa Kant, Hegel, Marks, felsefe kelimelerini duyuyorum. Tartışmacıların en ateşlisi ve sürükleyicisi Nedim yapıcı.

Geçen Eylül ayı içerisinde, tutmelefeesi.com sitessinin "mesaj tahtası" bölümünde, **Mesut'un oğlu Ahmet Yapıcı'nın** yazılarını okuyunca, hemen aklıma, hafızamdaki o silik anı-resim geldi. **Nedim Yapıcı'nın** yeğeni (bu sefer mezarlık yolunda değil de sanal dünyada – internet sayfasında) felsefe-politika tartışmak istiyordu. Hem de amcasından geri kalmaz şekilde ateşlicesine!

Yapıcılar bizim **Uluğınar'da** kapıkomsumuz. Mesut'la benim, okul öncesi çocukluktan, ortaokul sonuna kadar süren kesintisiz süren bir çocukluk arkadaşlığımız var. Nusret, Kadir (Demir), Nihat (Demir) çetenin diğer üyeleri. Mesut, tartışılmaz '**reis**'imizdi. Bizleri, **Teksas-Tommiks** çizgi romanlarının fantasti dünyalarına çeker, orası **Cünüt** burası **Eriklidin Kelle** dolam dolam dolandırıldı. Bize öyle okuma alışkanlığı kazandırmıştı ki, birlikte eşeklerle **Çamiçi'**ne oduna gittiğimizde, bütün yol boyunca eşeğin sırtında çizgi romanları okuduğumuzu hatırlıyorum. (Teksas,

Tommiks, kaptan Swing, Zagor, Tarkan, Karoğlan bunların en ünlüleri. Ydi.

Grup liderliğini sadece çocuk kitaplarının büyüüü fantasti dünyasına bizleri çekebildiği için değil, kararlılığı ve korkusuzluğuyla da hak ediyordu: Babası Ahmet amcayla tartıştığı için –benim tüm ısrarlarıma rağmen- bizde değil, gidip su ambarının damında yattığını; bir keresinde oduna gittiğinde, -yine kitaba daldığı için- eşeği kaybedince, babasının gece yalnız başına onu eşeği bulmaya dağa gönderdiğini, onun da bulup getirdiğini; tek başına gece mezarlığın içine gittiğini (biz diğerlerimiz bunu asla yapamazdık) hatırlıyorum. Karahlığına örnek olarak da, Cünüt'te (Yapıcıların orda bağı ve bostanı vardı), Mustafa Aslantaş ile bir sebepten tartıştıktan sonra 'ahraz' oluşunu ve yaklaşık 15 gün süreyle hiçkimseyle hiçbir kelime konuşmayı verebilirim.

Okuma alışkanlığını Mesut ailesinden almıştı. Çocukluğumuzda, kış günleri yapıcıların evinde, arkası yarın devam edilmek üzere kitaplar okunurdu. **Hilmi abi** okurdu kitapları. Ahmet emmi (babaları), Hava bacı (anaları), Ayşe, Sıdıka, Beyhan, Mesut (kardeşler), ben ve Nusret'de dinlerdik. Bazen Hilmi abi okumayı bırakıp bir yorumda bulunur, bazanda yorumlar tartışmaya dönuşürdü.

Bir düşünün: 1960'lı yılların Tut'u. Elektrik yok. Kasabayı dünyaya bağlayan **bir karakol ve PTT'nin telefonu**, bir de üstünden bir tek kamyonuyla bir ara Sait emminin kolçakla çalışan cipinin geçtiği şose yol! Karanlık ve karlar altında bir küçük kasabanın Uluğınar mahallesinde, iki odalı toprak evde, gaz lambasının ışının etrafında 8-9 kişi, aralarından birisinin okuduğu bir **Fransız romanını** dinliyor ve tartışıyor!

İş sadece okumak-tartışmakla da kalmıyor. Ailenin en büyük çocuğu Nedim Yapıcı, yörede anlatılan bir efsaneden yola çıkarak kocaman bir kitap yazıyor: **Sürmenepoli**. Eski usül kaplanmış, daktilo yazımı kapkalın bir kitap kitaplığın bir yerinde dururdu.

Nedim abi vefat ettikten sonra bir ara iyice kafamı yordum kendi kendime: Aceba Nedi Yapıcı felsefeyi üniversitede okusaydı, ya da onu anlayan ve onunla fikir alış-verişinde bulunan bir entelektüel grupla teması olsaydı ne olurdu? Yaşamın anlamına dair büyük soruları (felsefeyi) tek başına açıklamaya çalışmak ne kadar olanaklı?

Nedim abinin gençliğinde Tut'ta ve Besni'de (ortaokulda okurken) geçen renkli anıları, onun çocukluk arkadaşları

olan abimler tarafından daha iyi biliyor. Umarım birgün etrafıca yazılır.

Bir de, Hilmi abinin çok güzel resim yaptığını söylemeliyim. Biz ilkokul 5'de iken bir gün resim dersimize geldiğini, çok güzel bir suluboya manzara resmi yaptığını, Bize de resmi göstererek "çocuklar, resimde ağaçlar mavi de boyanabilir" dediğini hatırlıyorum.

Yapıcılar, eski Tut'un en renkli ailelerinden birisiydi. Nusret bunu bildiği için, tutmelefesi sitesinde Mesut'un oğlu Ahmet'e "aileni yaz" diye yazmıştı. Ben kendimi o aileye o kadar yakın hissediyordum ki, kendimde onlar hakkında yazma hakkı gördüm. Bu aynı zamanda benim için bir vefa borcu da. Bütün

Yapıcılara, benim 'ben' oluşuma yaptıkları katkılarından dolayı teşekkür ediyorum.

Hamza Demir

Göteborg, 31.10.2004
Hamzademir@hotmail.com

Tarihten bir an...

Güldüşün

Akşam Serinliği

Çeşitli ülkelerden bilim adamları toplanmışlar ve ürettikleri yenilikleri ve öngörülerini birbirlerine anlatıyor, birbirlerini bilgilendiriyorlarmış.

Alman, bir araba ürettiklerini ve ürettikleri arabanın güneş enerjisiyle çalıştığını; benzine de, gaza da gerek kalmadığını anlatmış.

Amerikalı, bir uçak yaptıklarını ve o uçağın da pilotsuz uçtuğunu açıklamış.

Bilim toplantısına katılan Japon, atomun çekirdeğini etkisiz hale getirecek bir buluşlarının olduğunu ve bunu nasıl yaptıklarını uzun uzun anlatmış.

Sıra Türk temsilciye gelmiş...

Türk temsilci:

-Biz de, demiş, güneşe gideceğiz.

Türk temsilcinin buluşunu anlatmaya fırsat bırakmayan diğer temsilciler; "Nasıl gideceksiniz, nasıl? Güneş adamı yakar" diye karşı çıkmışlar.

Türk temsilci:

- Durun durun, demiş, Sizler de çok cahilsiniz! Öğlenin sıcağına gidecek değiliz elbet. Akşam serinliğinde gideceğiz.

Kırmızı Telefon

Geçtiğimiz günlerde Amerikan Başkanı Buş'un kırmızı telefonu çalar. Telefonu, hepimizin bildiği o meşhur kelimeyi, "alo"yu diyerek açan Buş'un karşısına Amerikalıların senelerdir arayıp da bulamadığı Usame Bin Ladin çıkar.

Bin Ladin:

- Sayın Buş, der, senelerdir beni aradınız ama bulamadınız. Ben de artık kaçıp saklanmadan usandım ve yoruldum. Teslim olmaya karar verdim.

Sevincinden ağzı kulaklarına varan Buş'un sevinci fazla sürmez.

Bin ladin konuşmaya devam eder:

- Ama, teslim olmaya uçakla geleceğim!

Makam Şoförü

Bakanlık, vergi yasalarındaki değişiklikleri halka anlatmak için uzman müdürlerini görevlendirerek, her müdüre de birer araba ve birer şoför vemiş. Her gittikleri yerde müdür değişiklikleri anlatıyor, şoför de salonun gerisinde bir yerde konuşmayı dinliyormuş. Toplantı bitip başka bir bölgeye giden Müdür ve şoförü yolda toplantının gidişatı konusunda ve daha başka konularda da konuşup arkadaş oluyorlar. Birkaç toplantıdan sonra şoför Müdür'e bir teklife bulunuyor:

-İstersen, diyor, bundan sonraki toplantılarda da ben konuşayım. Sen dinlen. Zaten her toplantıda aynı şeyler konuşuluyor.

Müdür de teklifi olumlu buluyor ve bir sonraki toplantıda şoför çıkıyor kürsüye ve başlıyor konuşmaya. Konuşma sırasında arada bir Müdür'e, "nasıl gidiyor" anlamında bakıyor. Müdür, "güzel" anlamında başını sallıyor. Sonra konuşma faslı bitip sorulara geçiliyor. Birkaç soru ve cevaptan sonra ön sıralardan bir dinleyici KDV hakkında bir soru soruyor.

Cevaplandıramayacağını anlayan şoför: " Sen de çok cahilmişsin! Bu, o kadar basit bir soru ki; bunu, benim şoförüm bile cevaplandırabilir" diyerek sözü arkalarda oturan Müdür'e veriyor.

Mehmet Yılmaz

Bir Şiir

SEVGİLİ ATAM

Henüz 10 yaşındayım.
Okudum öğrendim ki,
Ne savaşlar kazanmışsınız,
Ne devrimler yapmışsınız.

Sensin yurdumuzu kurtaran,
Düşmanı denize atan.
Bize bıraktığın emanete,
Çok iyi bakacağım Atam.

Öğrencinin Adı Soyadı : Emre KIZGIN
Okulu : Pfäfers/SCHWYZ
Öğretmeni : Tuncay POLAT

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
BERN BÜYÜKELÇİLİĞİ

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 80. Yılı nedeniyle İsviçre'de Anadil ve Kökür Derslerine devam eden öğrencilerimiz arasında Eğitim Müşavirliğimize yapılan, "1- Atatürk ve Cumhuriyet Sevgisi; 2- Cumhuriyet; bağımsızlık, hergünkü sevgi, saygı, hoşgörü, birlik ve beraberlik içerisinde bir arada yaşamaktır" konularını içeren Resim, Kompozisyon ve Şiir yarışmasında

Emre KIZGIN

Pfäferskan Tich Okulu Öğrencisi

İsviçre genelinde iştirak etmiş olduğu Şiir dalında dereceye girmesinden dolayı

bu TEŞEKKÜR BELGESİ'ni almaya hak kazanmıştır.

Kendisini tebrik eder, başarılarının devamını dilerim.

Bern, 23/04/2004

M. D. D.
Metin ÖRNEKOL
Büyükelçi

İnsanın ve Sevginin Kalitesi

1966 veya 1967 yıllarıydı. On bir-on iki yaşlarımda, ilkokulun dördüncü veya beşinci sınıfına gidiyordum. Artık ben de kış aylarında çorap giyinmeye başlamıştım. O zamanlar çorap soğuktan korunmak için giyiniildiğinden, soğuklar düşmeden çorap giyinilmezdi. Çorap pahalı bir giysiydi; herkes alamazdı. Bayramlarda alınan ayakkabı ve çoraplar, başka çocukları olduğu gibi, beni de en çok sevindiren hediyelerdi. Ne var ki, sevincim uzun sürmez; bir-iki gün sonra çorabın burnu, bir iki hafta sonra da ayakkabının arkası yırtılırdı. Oysa, hem çorabı hem de ayakkabıyı özenle giyinir; yırtılmaları için elimden gelen çabayı gösterirdim. Ama boşuna; onlar yine yırtılırlardı! Yırtık çorabı ve ayakkabıyı bir süre daha, yırtık yırtık veya yamalı yamalı giyinmek zorunda kalmak bir yana, bir de, işi başından aşkın anamın söylediklerini utana sıkıla sineye çekmek zorunda kalırdım. Anam yırtık çorapları eline alır, sallayarak sağa sola gösterir:

-Anam, derdi, bu çocuğun ayaklarının dişleri var. Neyi ayağına geçirse ktır ktır doğruyor!..

Çocuk aklımla, kimselere sezdirmeden ayaklarıma bakar; ayaklarımda diş arardım; kargacık burgacık parmaklardan başka da bir şey göremezdim. Ne benim ne de anamın kaliteden haberi vardı...

İlkokulu bitirdikten sonra ortaokula yazılmak için Gölbaba'na gittim. Babam, anam, büyük anam, herkes okumamı; bir öğretmen-möğretmen olmamı istiyordu. Aş-ekmek sahibi olmak, rahat ve temiz bir yaşam kurmak ancak okumakla olasıydı.

Gölbaba'nda manifaturacılık yapan, çok uzaktan tanıdığımız bir tanıdık bana 'veli' oldu ve bir yıl da evlerinde kaldım. O zamanlar okul yönetimi, anası-babası yanında olmayan öğrenciler için bir veli istiyordu. (Yoksa halen öyle mi?..) Çocuktan o sorumluymuş; çocuğun 'babası' sayılırdı.

Bu çok uzak tanıdığımızın bir üvey, bir öz oğlu ve bir de öz kızı vardı. Beni öz çocukları gibi severler, sofraya bensiz oturmazlar, yatağın temizinde beni yatırılırdı. (Öyle adam kaldı mı?!..)

Okuldan arta kalan kimi boş zamanlarımda dükkânına gider, bir süre oturur, gelene gidene bakar; zaman geçirirdim. Kadın ve erkek müşterileri gelirdi. Erinip üşenmeden çeşit çeşit kumaşları müşterilerinin önüne yığar, hangi kumaşın hangi kalitede olduğunu ve parasını söylerdi. Bazı kumaşları açar, elinde sallar:

-Bu, derdi, çok kaliteli; yıka yıka giyin. Ne rengini atar ne bozarır. Şunlar da öyle; iyi ütü tutar; buruşup kırışmaz.

Kalite sözcüğüyle işte ilk kez orada karşılaştım. Demekki kaliteli kumaşlar rengini atmıyor, uzun ömürlü oluyor, iyi ütü tutuyordu. Kalitesizler ise bir yıkamada buruşup kırışıyor ve bozariyordu.

Kalite sözcüğüyle ikinci karşılaşmam tütün üretimi sırasında oldu. Ürettiğimiz tütünlerin altın rengindeki sarı ve dayanıklı yapraklarını birinci kalite, biraz lekeli ve kırmızı-yeşil karışımını ikinci kalite, olgunlaşmış sarımsı yeşil ve lekeli yaprakları da üçüncü kalite diye ayırdık. Babam, biz çocuklara seslenerek:

-Aman ha aman, lekeli birinci kaliteye karıştırmayın, diye uyarırdı.

Demekki kaliteli birinci kaliteye lekesiz olmalıydı... Lekelilik ve hamlık (olgunlaşmamışlık) kaliteye, ille de birinci kaliteye uymuyordu.

Sonraki yıllarda, bu kalitenin, sadece mal ve eşyalara özgü bir nitelik olmadığı; yaşamın bütün alanlarında olması gereken bir düzeyi anlatmaya yarayan önemli bir kavram olduğu ortaya çıkacaktır...

Sonraki yıllarda, insanın kendisinin bir kalitesinin olduğu; insanın organlarının kalitesinin olduğu, insanın yaptığı işin verdiği emeğin bir kalitesinin olduğu, insanın huyunun-suyunun kalitesinin olduğu, insanın beyninin, duyu ve davranışlarının bir kalitesinin olduğu, insanın soyunun-sopunun bir kalitesinin olduğu ortaya çıkacaktır...

Sonraki yıllarda anlaşılacaktır, "Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz"ın, "Otu çek, köküne bak"ın ne demek olduğu...

Sonraki yıllarda hapis arkadaşlığının, yol arkadaşlığının, ev ve iş arkadaşlığının bir kalitesinin olduğu açığa çıkacaktır...

Sonraki yıllarda sevginin de bir kalitesinin olduğu duyumsanacaktır...

Ana-baba sevgisi..
Kardeş sevgisi..
Arkadaş sevgisi..
Eşler arasındaki sevgi..
Çocuk sevgisi..

İnsan sevgisi..
Ulus sevgisi..
Yurt sevgisi..
Hayvan sevgisi..
Doğa sevgisi..

Peki kalite insanın nesinde gizli?..
Peki kalite sevginin neresinde gizli?..
Kalitenin ölçüsü, derecesi var mı?..

Kalite neyle ölçülecek?..

Yoksa sevginin kalitesi, Tut'ta sıkça dile getirilen, "Kuru kuruya kurbanın olam" şeklindeki deyiminin içinde mi gizli?!

Yoksa sevginin kalitesinin derecesi, Tut'ta sıkça dile getirilen, "Guzlamadıktan sonra gargalar da tavuk" şeklindeki deyiminin içinde mi saklı?!

Yoksa sevginin kalitesi, Tut'ta sıkça dile getirilen, "An beni bir gozunan; o da çürük çıksın" şeklindeki özlü sözde mi saklı?!

"Laf la peynir gemisi yürümez"e ne buyurursunuz!

İnsanın veya sevginin kalitesini ölçmeye yarayan bir alet arıyanlar; aynaya baksınlar lütfen! Orada ya çalışkanlığın, paylaşımcılığın ve sevginin ışıldayan nurlu yüzünü, ya da bencilliğin, tembelliğin ve sevgisizliğin morarmış suratını göreceklersiniz.

Mehmet Karakuş

Tut İlçesi Kaymakamı
Sayın Hülya Kaya

Hacettepe Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü ve Hukuk Fakültesi mezunu
Adım Hülya Kaya. 1974 Konya-Akşehir doğumluyum. Liseyi Konya'da okudum. Sonra Hacettepe Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdim. 1998 yılında Kaymakamlık sınavını kazanarak Kaymakam oldum. Evliyim. İki kızım var.
Çeşitli bölgelerde kaymakamlık yaptım ve bu arada da dışarıdan Hukuk Fakültesi'ni bitirdim.

Tut'ta bir yılın daha var

Kaymakamlar her görev yerinde iki yıl kalıyorlar ve sonra bir başka yere atılıyorlar. O bakımdan Tut'ta bir yılın daha var.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kimi çekince ve kuşkularım vardı Tut'a gelmezden önce. Doğu hizmeti denince dil, ulaşım ve buna benzer bazı durumlar insanın aklına geliyor ve bir tedirginlik ister istemez oluyor. Ama Tut'a geldikten sonra beklediğimden tamamen farklı bir durumla karşılaştım. Bir kere okuma yazma oranı oldukça yüksek. İnsanlar yeniliğe açık, temiz, yardımsever ve çalışkan.

Tut, gerçekten şirin ve yeşil bir ilçe. Tut, ziyaretime gelen arkadaşlarımdan da çok hoşuna gidiyor ve bana çok şanslı olduğumu söylüyorlar.

Tut'tan ve Tutludan oldukça memnunum.

En büyük sorun işsizlik

Tut'un en büyük sorunu işsizlik. Bazı kimseleri devlet dairelerinde hizmetli olarak çalıştırıyoruz ama bu sorunu çözmez. Tut'ta tarıma dayalı küçük sanayiye oluşturmak gerekir. Ancak bu sayede hem halkın ürettiği işlenir hem de işsizlere iş kapısı açılır. Bu yönde sarmısak, kırmızı biber, domates işleme tesisleri kurulabilir. Hayvancılık ve meyvecilik geliştirilebilir. Bunun için geçen yıl oldukça fazla meyve fidanı dağıttık. Zeytinciliği de geliştirmek istiyoruz.

Tut pekmezi başlı başına bir proje. Bu konuda epeyce yol da aldık. Tut pekmezinin, Tarım ve Köyişleri Bakanlığı bünyesinde analizini yaptırarak patentini aldık. Tut pekmezinde nelerin ne oranda bulunduğunu gösteren etiketler bastırarak ve şimdilik bir ton pekmezi birer kilogram cam kavanozlarda paketledik. Migros'un Adıyaman şubesi ile görüştük ve Tut pekmezinin orada satışı için anlaştık. Amacımız, Tut pekmezi üretiminde fabrikasyona giderek tek kaliteyi yakalamak ve hem yurtiçinde hem de yurtdışında satışını yaygınlaştırmak. Elbette bu konuda özellikle yurtdışında bulunan Tutlulardan yardım bekliyoruz. Sadece bu konuda değil, Tut'a yapılacak irili ufaklı yatırımlar konusunda da para sahibi Tutlulardan yardım bekliyoruz. Biz Kaymakamlık olarak her türlü kolaylığı ve yardımı yapmaya hazırız.

Çeşitli yardımlar yapıyor

Kaymakamlık olarak, ihtiyaç sahiplerine doğrudan yardımlar yapıyoruz. Kış öncesi, aile başına 500 kilo olmak üzere 200 ton kömür dağıtıyoruz. Ramazan dolayısıyla 500 aileye tutarı 50 milyon kadar olan gıda yardımı yapıyoruz. 200 öğrenciyi elişer milyon, Tut dışında okuyan öğrencilere de, duruma göre elişer-yüzer milyon tatil zamanlarında yol parası yardımı yapıyoruz. İhtiyaç sahiplerini İmam, Okul Müdürü, Muhtar ve bir vatandaşın oluşan komisyon aracılığıyla saptıyoruz.

Halktan talep yok

Halkla, özellikle kadınlarla köy gezileri ve Öğretmenevi'ndeki etkinlikler çerçevesinde çok iyi ilişkilerim oluyor. Bu ilişkiler sırasında hemen hemen kişisel istek ve ihtiyaçlar dile getiriliyor. Yönetime ve genele ilişkin istekler gelmiyor. Ben yönetime halkın da katılmasından yanayım ama bu konuda talep yok.

Adliyenin kaldırılması konusunda biraz hareketlilik yaşandı. Elbette Adliyenin buradan kaldırılması Tutluların işini zorlaştırdı. Ama iş yoğunluğu olduğu taktirde tekrar gelir. Kaldırılış sebebi iş yoğunluğundaki düşüklük olarak gösterildi. Ben şahsen adliyenin burada olmasından yanayım.

Çok amaçlı liseyi de bir türlü amacına uygun hale getirmedik. Çünkü halktan talep yok. Talep olduğu halde hem kızlar için özel sınıflar ve hem de diğer sınıfları açabiliriz.

Okul ve derslik sayısı ihtiyaca cevap vermiyor. Tutlu para sahiplerinden okul yaptırımlarını bekliyorum. Bu konuda da bütün kolaylığı göstereceğimizi ve okula da yaptırımın adını vereceğimizi belirtmek istiyorum.

Atatürk'e ve Cumhuriyet'e teşekkür borçluyuz

Kadınların sosyal yaşama daha aktif katılmalarını ve her kademedeki yönetici bile olmalarını Cumhuriyet ve Atatürk sağladı. Eskiden bir kadının yönetici olması akıldan bile geçmezdi. Ama şimdi toplumsal yaşamın bütün basamaklarında kadınlar da yer alabiliyor. O yüzden Atatürk'e ve Cumhuriyet'e teşekkür borçluyuz.

Mesleğimin gereklerini yerine getirirken kadın olmamdan dolayı herhangi bir güçlükle karşılaşmıyorum.

Tutlulara sevgi ve saygılarımı sunuyor, işlerinde başarılar diliyor ve şimdiden Ramazan Bayramlarını kutluyorum.

Hem istihdama hem de eğitime yönelik yatırımlarını bekliyor ve bu konularda her türlü desteği vereceğimizi tekrarlıyor ve teşekkür ediyorum.

Sayın Kaymakam Hülya Kaya'ya, Tut Pekmez'ne verdiği bu kısa söyleşiden ve Tut İlçesi'ne gösterdiği yakın ilgiden dolayı teşekkür ediyor sağlık ve başarılar diliyoruz. 15.10.2004

Mehmet Karakuş

Bir Mektup / Bir Öykü

Tut Pekmezi'ne,

Tut Pekmezi'nin geçen sayısında yayınlanan 'Yokarı Çarşı' adlı öyküm hakkında beğenilerini ileten bütün Tut Pekmezi okurlarına ve Tut Pekmezi'ne teşekkür ediyorum.

Belki Tut'ta yaşayanlar yerel bir gazete veya derginin eksikliğini hisstmiyorlar ama benim gibi dışarda yaşayanların bu eksikliği hissettiklerinden eminim. İnsanın doğup büyüdüğü yerden haber alması, kendi insanının düşüncelerini paylaşması çok güzel bir duygu. Bunu da ancak yazılı ve görsel yayınlar sağlayabiliyor. Şimdilik bu eksikliğimizi **Tut Pekmezi** ve bizi sanal aleme taşıyan **www.tutmelefesi.com** internet sitesi ile gideriyoruz. Büyük özverilerle bu yayınları bizlere sunmaya çalışan **Mehmet KARAKUŞ** ve **Nusret DEMİR** ağabeye teşekkür ediyorum. İnşallah ileride Tut'ta da böyle güzel çalışmalar yapılır.

Her iki yayının bizlerden istediği yazı desteğini maalesef yeterince yerine getiremiyoruz. Sanırım bunun en büyük nedenlerinden biri de hızla gelişen teknoloji. Şimdi okumak yerine seyretmeyi, yazmak yerine de konuşmayı tercih ediyoruz. Teknoloji sayesinde en ücra yerler bile bir tuş uzaklıkta olunca yazmak yerine tuşlara dokunmak daha kolayımıza geliyor. Tabii tuşlara dokunmak da cüzdanımız için zararlı olduğundan, artık konuşmalar simgelerle, ya da bir kelimeye birden çok anlam yükleyerek yapılır hale geldi. (naber, @, ☺, ☹, ☺, nevarmeyok, merakeme, kendine iyi bak, işleryolunda v.b.) Yapılan bir araştırmaya göre günümüzde insanlar anlaşabilmek için günde 100 - 150 kelime kullanıyorlarmış. Bu gidikle uzak bir ihtimal de olsa bir gün dilimizi unutacağımız söyleniyor. Böyle bir şeyin olmasını istemiyorsak daha çok okumalı ve yazmalıyız diye düşünüyorum. (Öğrencilik yıllarımızda sözlü ve yazılı olacağımız zaman veya ödev yapmadığımızda öğretmene uydurduğumuz; sular akıyordu, elektrikler kesikti, misafir gelmişti gibi alışıldık bahaneler yerine, bulduğum bu çağdaş mazeret karşısında, bizden sürekli yazılı destek isteyen Mehmet ve Nusret ağabeyler yazılı bir hafta erterler sanırım.)

Kısacası dergimizi ve internet sayfamızı boş bırakmayalım. Bu sayıda , sizlerle paylaşmak istediğim, okul kitaplarımızda bir çok öyküsünü okuduğumuz **Orhan Seyfi Orhon**'dan '**kuyruk acısı**' deyiminin öyküsü. Nereden çıkmış bu deyim? İki yıl önce Bütün Dünya adlı bir dergide okuduğum ve bizim oaralarda da sık sık kullandığımız bu deyim in hikayesini sizlerinde beğeneceğini umuyorumç (<http://www.butundunya.com>)

Sevgiler...

Nevzat KIZKIN
Ağustos 2004
nkizkin@hotmail.com

Kuyruk Acısı

Birdenbire zengin oluveren Feyzullah Efendi oğlunu çağırır: "Bana bak Murat" dedi, "Bize artık farz oldu. Allah kısmet ederse yarın değil öbür gün yola çıkıyorum."

Babasının dillerde dolaşan esrarlı serveti hakkında hiçbir şey bilmeyen Murat'ın merakı içini kemiriyordu.

Beş altı sene evvel fakir bir adam olan Feyzullah birdenbire zengin oluvermişti.

Bu servetin nereden geldiğini kimse bilmiyordu. Vaktiyle ekmeğine güç katık bulabilen bu adamın sofrasında misafirler ağırlanmaya başlamıştı. Konakta sık sık ziyafetler veriliyor, eğlenceler tertip ediliyordu. Efendi arabasız yere basmıyordu.

Fakir fukaraya bol bol ihsan dağıtıyordu. Birçokları onun için: "**Define buldu!**" diyor. Hatta bahçedeki incir ağacının dibinden çıkan küpün içindeki Ceneviz altınlarının sayısını bile söylüyorlardı.

Murat, babasının kendine çok mühim bir şey tevdi edeceğini hissediyordu. Baştan ayağa kulak kesildi.

Feyzullah Efendi:

"Ben gittikten sonra evin idaresine sen bakacaksın!" dedi.

"Beni aratma emi!"

"Olur baba!"

Feyzullah Efendi etrafı gözden geçirdikten sonra söze başladı.

"Sana bir sırrımı açacağım. Kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin et!"

"Vallahi billahi söylemem!"

"Bak Murat, ağzından yanlışlıkla bir şey kaçırırsan babalık ahkımı helal etmem!"

"Kaçırmam!"

"Ne söylesem yapacak mısın?"

"Yapacağım."

"Vallah mı?"

"Vallah!"

"Eh öyleyse... Oğlum biliyorsun ki, ben eskiden zengin değildim, çok fakirdim.

Bir gün, bir tılsım keşfettim. Onun sayesinde zengin oldum. Bahçede bir incir

ağacı yok mu?"

"Var."

"Onun dibinde büyücek bir delik var ya..."

"Evet."

"Her sabah daha güneş doğmadan o deliğin önüne bir çanak süt bırakırım. Sonra üç defa: Şahmaran... Şahmaran... diye seslenirim ve o delikten bir yılan çıkar. Çanağın içindeki sütü içer, ağzından çanağa bir '**beşi bir yerde**' bırakır gider. İşte bizim servetimizin sırrı budur. Velinimetimiz o yılan. Sen de benim yaptığım gibi yaparsın... Her gün o deliğin ağzına bir çanak süt bırakır, Şahmaran'ı çağırırsın. Yılanın sütünü içtikten sonra çanağa bıraktığı 'beşi bir yerde'yi alıp harcarsın. Tekrar ediyorum, sakın kimseye bir şey çitlatayım deme, tılsım bozulur. Babalık hakkımı helal etmem."

"Söylemem baba!"

Feyzullah Efendi iki gün sonra hac yoluna çıktı. Oğlu Murat, babasını tembih ettiği gibi her sabah incir ağacının dibindeki deliğin başına bir çanak süt bırakıyor, bir 'beşi bir yerde' alıyordu. Bol paraya kavuşunca delikanlının hırsı arttı. Yılanın büyük bir hazineye sahip olduğunu düşünüyordu. Her gün bu hazineden bir 'beşi bir yerde' beklemek ona bir işkence gibi geliyordu. İçin için: "Ah şu altınların hepsini birden ele geçirsem!" diye sabırsızlanıyordu. Bir gün müthiş bir plan hazırladı. Her günkü gibi deliğin kenarına sütü bırakacak, yılan yuvasına girerken ansızın hücum edip, balta ile öldürecekti. Bu suretle Şahmaran'ın bütün hazinesini ele geçirecekti.

Dediğini yaptı, fakat korku ve telaşla baltayı yılanın başına vuracağına kuyruğuna vurdu.

Kuyruğu kopan yılan hışımla Murat'ın üstüne atıldı. Bir anda onu öldürdükten sonra kaybolup gitti. O gün Murat'ı bahçede ölü bulanlar yalnız bir yılan tarafından öldürüldüğünü anladılar. Başka bir şey öğrenemediler.

Altı ay sonra Feyzullah Efendi Hac'dan dönünce bu kara haberi aldı.
"Murat'ı bahçede yılan soktu, öldürdü. Oğlun yılanı haklayacaktı ama ne çare.. Balta kuyruğuna gelmiş!" dediler. Feyzullah Efendi bütün meseleyi anlamıştı. Evlat acısıyla bir müddet sızlandıktan sonra başını ellerinin arasına alıp düşünmeye başladı. Bir taraftan oğlunu, bir taraftan da servetini kaybetmişti. Pek az zaman sonra elde ve avuçtakiler bitecek, eski fakirlik ve sefalet günleri baş gösterecekti. Yılanla barışmaya karar verdi. Ertesi sabah her vakitteki gibi eline bir çanak süt aldı, bahçeye indi. Çanağı deliğin kenarına bırakıp seslendi:

"Şahmaran! Şahmaran!" Tekrar seslendi.

"Şahmaran! Şahmaran!"

Delikten bir hışırtı duyuldu. Biraz sonra kuyruğu kesik yılan meydana çıktı:

"Ne istiyorsun Feyzullah Efendi?"

"Olan oldu, geçen geçti; sen de geçmişini unut, ben de unutayım. Ben sana her zamanki gibi hizmet edeyim, sen de bana altınları bırak. Gene eskisi gibi dost olalım!"

Şahmaran kesik kuyruğunu sallayarak cevap verdi:

"Olmaz, Feyzullah Efendi, olmaz!"

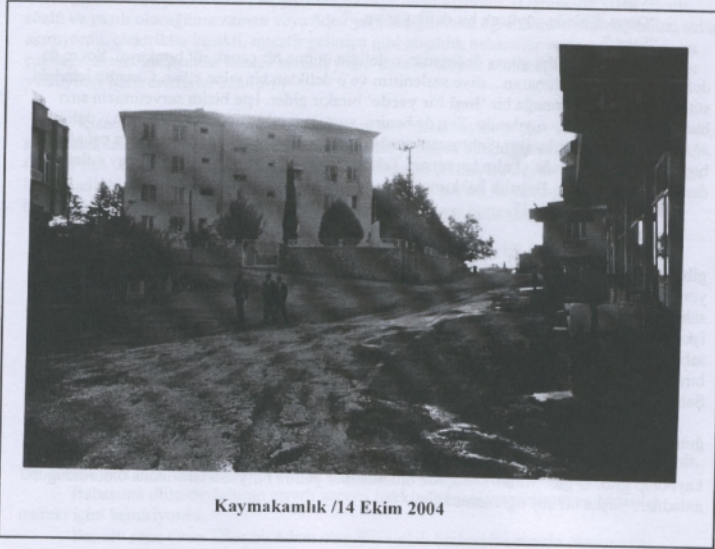
"Niye olmasın?"

"Sende o **evlat acısı**, bende de bu **kuyruk acısı** varken biz artık dost olamayız, Allahaismarladık!" dedi ve deliğin içine sağılılarak gözden kayboldu.

Not: Türkçe'deki '**kuyruk acısı**' deyiminin esası işte budur. Bu hikayeyi, bilmeyenler için yazıyorum, bilenler onu kendi hayatlarına tatbik etmede tereddüt etmesinler.

Emin olsunlar ki, hiçbir zaman yanılmazlar.

Orhan Seyfi Orhon

Kaymakamlık /14 Ekim 2004

Sıradan Vatandaşın Sesi

dogus buyudugu yerden hinter kilometre uaklara
el emegi alantevi satmağa gidin onurlu gururlu sorundu
saygıdeğer kardeşlerin
tut ilcanızdan sizlere selam ve selvgiler
orada bir dernek kurarak yardımlaşma ve dayanışma işinde
olmanıza neme lazımcı ve sorunsuz oludığınızın kanıtı
olarak görüyoruz Teşekkür ederiz
Türkiyeye dınışka yalnız kazandımanız paraları getirmeyiniz
bırızda onların bilgisiyi tekniğiyi ~~ve~~ sanatı ve
Tıpla kalkınma sınırlarını getiriniz

sıradan bir vatandaşın hayatındaki Türkiye
yurt dışına işçi gönderen değil yurt dışından işçi
alan bir Türkiye
yurt dışından turizmci para alan değil bir avuç bir Türkiye
görmek istiyorsanız bu pası olus
yabancı hayranı olmaktan vazgeçip kendinizi inandırmaz
güvendiğiniz zaman keşif ve gergin sığarttan vaz
geçtiğiniz zaman char sea soyıldu Türkiyeerin başına
geten olumsuz siyasi ve ekonomik olaylar bir avuç
ülkesinin başına gelseydi tarihten silinirdi
sıradan bir vatandaşınız

fıkra

şahakte çarıkla işkarpın keşif laşması
çarık sermaye seninde medeniyet gün seninde
eme bu güzellik nereden demis
işkarpın aramızdaki fark emek demis
emek ve sermaye hayneştigi zaman güzellik olur
onlara olmadıyır virane çar

Malatya'nın kardeş şehri Adıyaman'ın "Tut" kazası

"Tut", Adıyaman'ın doğusunda, Malatya sınırında küçük bir ilçe. Besni'ye bağlı bir köyken önce kasaba, ardından da ilçe olmuş. Olmasına olmuş ama Tutlular Tut' tan bahsederken hala "bizim Tut köyü" diyorlar.

Tut, Toroslar'ın uzantısı bir dağın eteğinde ve ekilebilir arazisi çok az. Bu nedenle ekmeğini topraktan çok okumada aramış Tutlular. Yolun yordamın olmadığı 1940' larda 50' lerde bile Malatya'larda Antep'lerde okumanın imkanlarını zorlamışlar. İçlerinden seçkin Köy Enstitüsü öğretmenleri, sağlıkçılar, hukukçular çıkmış.

Tut ilçesi, ceviz ve dut ağaçlarının sıklığından adeta gözüküyor. Adını da dut yemişinden almış zaten. Tutlular, dut yemişine 'tut' dedikleri için Dut köyü, olmuş Tut köyü.

Yaklaşık 5000 nüfuslu ilçede, halkın çoğu yüksek okul mezunu. Tarım ve hayvancılıkla uğraşan Tutlular büyük şehirlerde eğitimlerini tamamladıktan sonra ilçelerine geri dönüyorlar. Nüfusun büyük bölümü ise İsviçre'de işçi olarak çalışıyor.

Dut cenneti

Dut yemişi Tutlular'ın hayatında çok önemli bir yere sahip. Nasıl Malatyalılar Kayısıyı 1001 çeşit değerlendiriyorsa, Tutlular da dutu 1001 çeşit tatlıya dönüştürüyorlar. Dut kurusu, dut pekmezi, dut bastığı, dut kesmesi, dut çekmesi... Her bir tatlının yapılması ayrı bir seremoni.

Örneğin dut bastığı (pestil) yapmak için onlarca işlemi sabırla yapmak gerekiyor. Melefe' dedikleri büyükçe kaput bezini dört köşesinden dört kişi tutarak açıyorlar ve dut ağacındaki silkeleyicinin işaretleriyle iyice geriyorlar. Tekmeyle sallanan dut dallarından bembeyaz dutlar melefedeye toplanıyor. Melefedeyi 'hengile' alınan dutlar, 'curun' denilen taştan oyulmuş çanaklardan sıkarak üzere geçiren torbalara konuyor. Ayakla sıkıştırılan torbadan dutun suyu, taş çanağın eğimi sayesinde 'mahser' kazanlarına akıyor. Ocaklar yakılıyor ve kaynadıkça üstte toplanan beyaz "kef" çömçelerle alınıyor. Bulamaç kıvamına gelen şerbet, toprak damlara serilmiş 2 - 3 metre karelik beyaz kumaşların üzerine dökülüyor. Dökülen bulamaç, Tutlu kadınlar tarafından, alçı ustalarına taş çıkaracak ustalıklı düzeltiliyor. Günlerce güneş altında kuruyan bulamaçlı bezler toplanıp çeşme başına getiriliyor. Ters tarafından ıslatılarak bir süre bekletiliyor ve çift katlı 'stiker', kağıt gibi soyuluyor. Düzgün çıkmayan pesti parçaları çevrede toplanmış çocuklara dağıtılırken, düzgünleri önce ikiye, sonra dörde, sonra sekize katlanarak 'şire' sandığına konuyor. O kadar yemişin ve meyvenin içinde aylarca unutulmuş pestiller, soğukların başlamasıyla birlikte hatırlanıyor ve sandıklar açılmaya başlıyor. Hele pestilin yanına o dağların doğal otlarıyla beslenmiş keçilerin yoğurdunu da koyunca tadına doyum olmuyor.

Dutun 100 gramında 0.01 miligram tiamin, 0.01 miligram riboflavin, 0.7 miligram niacin, 20 miligram kalsiyum var. Bu maddeler vücutta hücre yenilenmesinden toksitlerin atılmasına, kemik yapısından kalp yetmezliğine, üslerden bronşite kadar birçok hastalığa karşı doğal ilaç. Tutlular dutun cinsel gücü artırdığını da iddia ediyorlar, ancak fındık üreticilerinin ellerini çabuk tuttuklarını ve bu şanslı Karadenizlilere kapırdıklarını söylüyorlar.

BEN BİR TUTLUYUM

Fatih Servet Adıyamanın Tut kazasında doğdu. Çocukluk yıllarını bu şirin kazanın yaylalarında koyun kuzu otlatarak, buz gibi sular akan dağların eteğinden kenger toplayarak Ağabekrier aşiretinin Ulupınar yaylalarında dedesi Bekir Muhammedin yanında büyüdü. Buna paralel orta ilkiye kadar Tut Merkezde okudu. Oniki yaşında Berline ailesinin yanına geldi. Ve eğitimini burada bitirdi. Okuldiplomasını aldığı günden sonra İcarete atıldı. Azimil, çalışmayı çok seven, doğruluğa ve dürüstlüğe önem veren, en kutsal şeyin hak olduğuna inanarak, hak yemeyen, insan felsefesine saygı duyarak yaşayan bir İşadami.

Başarılı, cana yakın, misafirperver, sanata ve kültürel faaliyetlere destek veren, aynı zamanda bir Türk Halkmüziği hayranı (tabiri caizse bir Musa Eroğlu koluğu). Aynı zamanda iyi bir bağlamaacı. Bir doğa düşkünü. Tutdan Berline getirdiği dut,

karadut, kayısı ve vişne fidanları boyunu aşmışlar ve hemen hemen Tut tadında meyve veriyorlar diyor. Sanatsal çalışmalarından ötürü Heimat Museum'un Pankstrasse'de açmış olduğu sergide Fatih Servet'in yapmış olduğu işyerlerindeki sanatsal çalışmalara bir köşe ayırarak işlerinden ve kendinden övgü ile bahsetmişlerdir. Serginin açılış gününde Berlin Mehter Takımında İstraktarıyla yoğun kalabalığa görkemli coşkulu ve heyecanlı dakikalar yaşatmışlardır. Serginin adresi: Heimat Museum Wedding, Pankstr. 47, 13357 Berlin. Açılış saatleri Pazartesi, Salı, Perşembe ve Pazar saat 13.00-17.00.

Doğduğu yerie ilgili duyularını sorduk:

"Tut Güneydoğunun kültür merkezi, Tut anaların yiğitlerini doğurup vahşi doğaya saldırdığı aslanlar diyarı" diyor ve ekliyor: "her ne kadar her memlekettede olduğu gibi bir kaç kişi dışında Tut topluma insanlığa ve Vatanına aslan gibi

sayısız insanlar yetiştirmiştir, hemen hemen her kademedede. Okuma yazma oranı yüksek gençlerin çoğu üniversite mezunu. Kazanın büyük bir kısmı Almanya, Fransa ve İsviçreye yerleşmişler. Kazanın başlıca geçim kaynağı hayvancılık, tarım ve en önemlisi dut ağaçlarından elde edilen çok özel dut yemişinden İfina ile hazırlanan pekmezdır. Hemen hemen pekmez Türkiyenin her köşesinden gelip özenle aranan bir ürün haline gelmiştir" diyor Öncebe.

F Servet Öncebenin Berlindeki BEYSAN Dönerfabrik den yaklaşık Avrupanın her yerine hizmet sunuluyor. Aynı zamanda Polonyada BEYSAN Döner ve Fatih Servet Restoranlarla üretim ve hizmet sunuluyor. Birde Fatih Servet Restaurant's

Döner Polonya'da

İşadami Servet Öncebe, "Polonya pazarı çok karlı" dedi.

Berlin'de "Beysan" adı altında döner üreten firmanın sahibi Servet Öncebe, Polonya'nın Stettin kentinde kurduğu döner fabrikasıyla bir yıldır Polonya pazarına günde 1 ton döner pazarlıyor.

2001 yılında ilk kez büfelerle verdikleri dönerlerle piyasaya girdiklerini belirten Servet Öncebe, daha sonra 400 metrekaareye kurduğu döner fabrikasıyla üretime girdiğini belirterek, "Şu anda 120 Polonyalı işçimizle beraber, Berlin'de ürettiğimiz dönerin tadına eş lezzetle ürettiğimiz dönerimiz büyük ilgi görüyor. Polonya'nın AB'ye katılımını getirdiği yenilikler de bizi daha cesaretlendirdi. Bu yeni imkanlar çerçevesinde gerek döner üretimimiz gerekse pazarlamamızın daha da yaygınlaşacağını umuyoruz" dedi.

Berlin'e 1980'de gelen ve liseyi bitirdikten sonra mesleğe atılan Servet Öncebe, zaman içinde Berlin'deki döner

piyasasının giderek genişlediğini ve Almanya pazarını dar geldiğini belirterek, "Artık pazar tüm Avrupa" dedi.

Onlara da öğretiyoruz

Polonya'nın pazar anlamında son derece cazip olduğunu belirten Öncebe, Polonyalı işçilerden de son derece memnun olduğunu belirterek, "İşçilerimizi Berlin'e getirerek eğitiyoruz. Onlara serbest piyasanın ve ticaretin de kurullarını öğretiyoruz. Polonya'nın bir çok kentinde adımıza kayıtlı 12 büfemiz var. Polonya pazarı 20 yıl boyunca bir çok girişimciyi ihya eder" dedi.

■ Aydın ULUN / BERLİN

Tut ilçesi için acil plan.

- 1- İlçenin gençlerini kahve köşelerinden kurtaracak meslek eğitimi kursları,meslek öğrenecekleri atölyelerin kurulması
- 2- Öğrencilerin daha sağlıklı öğrenim görmeleri ve başarılı olmaları için kültür derneğinin faaliyete geçirilmesi.
- 3- Öğrenimini bitirmiş işsiz gençlerimize iş gücünün sağlanması.
- 4- Tutun adına ve insanına yaraysın bir güzele kavuşturulması.(çehresinin değişmesi) vatandaş ve idarecilerin iş birliğiyle temizlikten başlatıp güzelleştirme çalışmaları.
- 5- Tutun görünmeyen gizemli güzellikleri olan bağ evlerinin (bahçe evlerinin ulaşılabilir hale getirilmesi böylece terk edilen bahçelerin yeniden eski canlılığına kavuşturulması madden ve manevan yararlanması.
- 6- Tut ilçesinin öz kaynaklarını ve insan gücünü devletin imkanlarıyla birleştirip çalışmaya başlamak her Tutlunun ve Tutta yaşayan her şahsın ve görevidir.
- 7- Karınca kararınca herkesi bu göreve davet ediyorum.Tut hepimizin.

Tut İlçesine 2 ci acil plan (Yeni TUT)

- 1- Tut ilçesinin çehresinin değişmesi (köy) deyiminden kurtarılması ve de Tut un gerçek kimliğine kavuşması için yeni Tut projesinin gerçekleştirilmesi şart.

a- Yeni Tut projesi nedir?

b- Yeni Tut projesi Tuta ve Tutluya ne getirir?

c- Bu bir hayeldir gerçekleştirilmesi mümkün müdür?

Değerli Tutlu ve Tuta ilgisi olan herkes, Sayın Adıyaman Milletvekilleri, Sayın Adıyaman Valisi Sayın Tut Kaymakamı ,Sayın Belediye Başkanı iktidar ve muhalefet siyasi parti yöneticileri ve tüm duyarlı insanlar tüm halkın yararına olduğuna inandığım Allahın lutfu olan Tutun doğal güzelliğini ve öz kaynaklarını verimli hale getirmek ve meyvesini yemek için insanlık namına sizleri bu projeye desteklemeye ve hayata geçirmeye davet ediyorum ,karınca kararınca el birliğiyle bu projeyi uygulayalım yeni bir Tut doğsun o Tut bölgeye ve Türkiyeye örnek bir şehircilik olsun.

Yeni Tut İlçemizin çarpık yapılması ni ve konut sorununu çözmek aynı zamanda ilçemizi turizme açmak .böylece hem konut sorunu çözülecek hemde Tut turizme açılacak.

Tüm Dünyada en büyük kazanç,ticaret turizmedir.

Evet Tut un kuzeyine doğayı bozmayacak bir alanda 100 – 200 dönümlük bir alan da ilk etapta 400 devami 1000 konutluk yeni TUT bu Tutun ve Tutlunun kurtuluşu olacaktır.

İçerisinde ve çevresinde yok olmayacaktır dünyanın en lüks tatil beldesinde ne varsa yeni Tuttada olacaktır,tüm Dünyadaki her türlü yenilik ve teknolojiyi kullanmak sizlerinde hakkı.

Bu projenin anlamı Tuttan göç eden Tüm Tutlunun anayurduna dönmesini ve Tuta yeni bir

Seçkin yerleşik ve geçici (Misafir Tutlular olacaktır.

Bunu gerçekleştirip öz kaynaklarımızı kullanıma açtığımız takdirde as sorunuda çözülecek iş

sorunuda çözülecek herkesin bir işi olacaktır.(tabiki çalışanın)

Acilen kooperatif kurup kolları sıvasmaya başlayın bakın göreceksiniz başaracaksınız emin olun.

1-Yapı kooperatifi 2- Ticari kooperatif 3-Mevcut kooperatiflerin işler hale getirilmesi.

Bu hayalimin gerçekleşmesi dileğiyle herkese saygılar sevgiler.

Hayelleriniz gerçek olsun

Cemal AVCI

Snack – Center Freihof

Zürcherstr.2
8903 Birmensdorf / ZH
076 564 42 40

Öffnungszeiten:
Mo, Di + Do 08:00 - 23:00 Uhr
Mi 08:00 - 22:00 Uhr
Fr + Sa 08:00 - 24:00 Uhr

Snack-Center
Freihof
Kulturzentrum

Zürcherstrasse 2
8903 Birmensdorf ZH

Mustafa Yogurtcu
076 / 564 42 40

Kebap ve Pizzasıyla hizmet vermekten gurur duyar

Mustafa YOĞURTÇU

Pizzeria & Bistro Zentrum Lieli

Pizza, kebab ve diğer yemek çeşitleriyle hizmet
vermekten gurur duyar

Öffnungszeiten:
Mo.-Sa: 10.00 - 22.00 Uhr
Mittwoch: 10.00 - 14.00 Uhr
Sonntag: geschlossen

Pizzeria Bistro
Zentrum Lieli

Mahmut Yogurtcu
Birmensdorferstr. 20
8966 Lieli
© 056 / 631 64 83
Natel: 076 / 420 11 33

Mahmut YOĞURTÇU
Birmensdorferstr. 20
8966 Lieli
056 631 64 83

